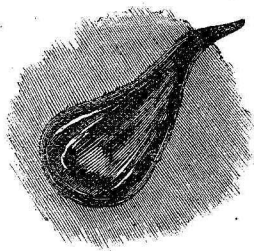

νει, δένει και γίνεται μία ωραία άσπρη δάλινη χάνδρα με σχήμα άχλαδιού.

Ἡ χάνδρα τοῦ Μαστρῶ-Νικόλα.

Τὴν χάνδρα αὐτὴν τὴν δίνει τοῦ βασιλέα. Ὁ βασιλέας τὴν κυττάζει με άνοικτὸ στόμα, καὶ μπήγει μία φωνή — ! Ἐνα ζήτω! ὅπου ὀλίγον ἔλλειψε νά σηκώσῃ τὸ ταβάνι· εὐθὺς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ μέσα καὶ οἱ ἔξω, ἀρχίζουν τὸ ἴδιο, καὶ μαζί τους ἐφώναζε καὶ ὁ Μαστρῶ-Νικόλας, ὁ ὁποῖος εἶχε δά περισσότερον δίκαιον ἀπ' ὅλους των νά φωνάζῃ ζήτω! Βουτᾶ τότε πάλι τὸ ραβδί εἰς τὸ ὕαλι καὶ κατόπιν εἰς τὸ νερὸ καὶ βγάττει ἄλλην χάνδρα, καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη, ἕως ὅπου ἔδγαλε παραπάνω ἀπὸ ἐκείναις ὅπου εἶχε τάξει τοῦ βασιλέα ἀπὸ μίαν τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐκεῖνοι πλέον, τί νά τὸν κάμουν καὶ ποῦ νά τὸν βάλουν! Ἦλθαν ὅλοι καὶ τὸν ἐτριγύρισαν, καὶ ἀντὶ νά τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι ἢ νά τοῦ τὸ σφίξουν, ὅπως κάμνουν οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ἐτριψαν ὁ καθένας τὴν μύτη του ἐπάνω εἰς τὴν μύτη τοῦ Μαστρῶ-Νικόλα — τί εὐχάριστον! Καὶ ἀλήθεια καλλίτερα νά ἔλλειπε αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς φιλίας των διότι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν δακτυλίδια περασμένα ἀπὸ τὰ ρουθούνια των καὶ ὀλίγον ἔλλειψε μετὰ τὸ τρίψῃ τρίψῃ νά τοῦ γδάρουν τὴν μύτην ἐντελῶς.

Ἐπὶ τέλους, διὰ νά μὴ τὰ πολυλογοῦμεν, ὁ βασιλέας εἶπε τοῦ διερμηνεά νά εἰπῇ τοῦ Μαστρῶ Νικόλα, ὅτι ἦτον ἔτοιμος νά τοῦ κάμῃ ὅ,τι χάρη ἤθελε τὸν ζητήσῃ, καὶ μάλιστα ὅτι ἂν εἶχε εὐχαρίστησι θά τοῦ ἔδινε τὴν κόρη του νά τὸν κάνῃ γαμβρό του. Ἀλλ' ὁ Μαστρῶ-Νικόλας πολλὸ τὸν ἐπαρακάλεσε νά τὸν στείλῃ μετὰ ἑνα του καίκι εἰς ἕνα ἄλλο νησί, ὅπου περνοῦσαν συχνὰ πλοῖα διὰ τὴν Εὐρώπη, διότι ἄλλο τίποτε δὲν ἤθελε παρὰ νά γυρίσῃ εἰς τὴν πατρίδα του νά ἰδῇ τὴν γρηᾶ μητέρα του καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδάκια του. Ἔτσι λοιπὸν ὁ βασιλέας ἂν καὶ τοῦ ἐκόστιζε πολλὸ νά τὸν ἀφήσῃ νά φύγῃ, ἐπειδὴ ὅμως εἶχε δώσει τὸν λόγον του, δὲν τὸν ἐπῆρε ὀπίσω, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἔστειλε τὸν Μαστρῶ-Νικόλα μετὰ τὸ καλὸ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νά πάῃ. Τῆς χάνδραις ὅμως τῆς ἐφόλαξε ὡς πολύτιμον θησαυρὸν καὶ τῆς ἐκληρονόμησε ὁ υἱὸς του, καὶ ἀπ' ἐκεῖνον πάλιν ὁ υἱός

του, καὶ πάλιν ἐκεῖνου ὁ υἱὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ ἂν ἐτύχαινε νά ἐπισκεφθῇτέ ποτε αὐτὸ τὸ ὦραϊο ἀλλ' ὄχι πλέον ἄγιον νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ, θά ταις ἐβλέπατε ἀκόμη φυλαγμέναις μαζί μετὰ τὴν βασιλικὴν κορώναν καὶ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς τοῦ κράτους.

Μία ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Βασίλισσαν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1838, ὁ διευθυντὴς ἐνὸς ἐκπαιδευτηρίου τῶν Παρισίων εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅτε ὁ ὑπνρέτης του τῷ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον ἐνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά τῷ ὁμιλήσῃ.

«Ἄς περάσῃ μέσα,» εἶπε, καὶ προσέθεσε μετὰ τὸν νοῦν του, «τί τάχα νά με θέλῃ ὁ γραμματεὺς τῆς Βασίλισσης;»

«Ὁ ξένος ἐμβαίνει εἰς τὸ γραφεῖον.

«Κύριε, ἔχετε εἰς τὸ σχολεῖόν σας ἕνα μαθητὴν ὅστις ὀνομάζεται Μαυρίκιος Γρανιέ;»

«Μάλιστα.»

«Δέκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν;»

«Μάλιστα.»

«Ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπροβιάσθη εἰς τὴν πέμπτην τάξιν;»

«Μάλιστα.»

«Ἐπιτρέψατέ μοι νά σᾶς ἐρωτήσω τί εἶδος παιδίου εἶναι;»

«Καλὸ παιδάκι, καὶ πολλὸ διαφορετικὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα.»

«Τὸ πιστεύω. Καὶ οἱ γονεῖς του;»

«Οἱ γονεῖς του δὲν εἶναι εὐκατάστατοι, ἀλλὰ κάμνουν μεγάλας θυσίας καὶ οἰκονομίας διὰ νά σπουδάσουν τὸν υἱὸν των ... Ἀλλὰ, μοι ἐπιτρέπετε, κύριε, νά σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ, διατί ἐνδιαφέρεσθε τόσο εἰς αὐτὸν τὸν μαθητὴν μου;»

«Αὐτὸ τὸ παιδίον ἔγραψεν εἰς τὴν Βασίλισσαν.»

— «Εἰς τὴν Βασίλισσαν;»

— «Μάλιστα, καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους αὐτῆς διὰ νά φέρω τὴν ἀπάντησίν της.»

«Ὁ Μαυρίκιος ἐτόλμησε νά γράψῃ εἰς τὴν Βασίλισσαν; Διατί; Τί εἶχε νά τῆς εἰπῇ;

«Ἴδου ἡ ἐπιστολή.»

«Κυρία Βασίλισσα.

Ἐπειδὴ λέγουν ὅτι εἶσθε ἡ μαμὰ ὅλων τῶν Γάλλων, σᾶς γράφω διὰ νά σᾶς εἰπῶ, ὅτι θέλω παραπολὸ ἕναν «*Ελβετὸν Ροβινσῶνα*.» Ὁ παππάκης μοι ὅπως ἔβγαλε νά μοῦ χάρισῃ αὐτὸ τὸ βιβλίον ὅταν θά ἔκλεινα τὰ δέκα ἔτη, ἀλλ' ἐπέρασαν τὰ γενέθλιά μου πρὸ δύο μηνῶν καὶ ἀκόμη δὲν το ἔλαβα. Στενοχωροῦμαι, διότι λέγουν ὅτι εἶναι νοστιμώτατον αὐτὸ τὸ βιβλίον, καὶ ἐκτὸς τούτου, τὸ εἶχα εἰπεῖ εἰς τοὺς συμμαθητάς μου